

On és l'Església catalana?

«Passa desapercebut que el que diu el Papa públicament, clarament, directament, no ho diu l'Església catalana»

Avui parlarem del progenitor. L'altre dia el Pare ens va renyar: "No sé si Espanya està totalment reconciliada (<https://www.naciodigital.cat/noticia/224006/papa-francesc-catalunya-espanya-historia-dialeg>), i si no ho està ha de donar pas a la reconciliació amb la mateixa història, que no vol dir claudicar del posicionament propi sinó entrar en un procés de diàleg i reconciliació". El Papa parlava d'Espanya, de Catalunya, de la independència, del futur... del cel i de l'infern. Amén. Preguem.

El pontífex reparteix les hòsties reconsagrades a una entrevista a la COPE. Els dimonis del nacionalcatolicisme espanyol es van haver de fotre tones de gel a les calderes per no cremar-lo viu. Sorpresa. Incredulitat. Inexplicable. Com és que un Papa diu això? I a Espanya, un país amb Déu propi i inventat. Per què va parlar tan clar progenitor sobre un tema que sempre té un idioma encriptat, oblidat o silenciats? Preguem.

Passa desapercebut que el que diu el Papa públicament, clarament, directament, no ho diu l'Església catalana. És ara el portaveu del que no es diu, o no s'atreveixen a dir, aquí? El Papa, parla, l'Església catalana, calla. El Papa xerra pocs dies després que un dels rock star de l'Església catalana emmudís pels segles dels segles: Xavier Novell, Bisbe de Solsona. No només guarda silenci sinó que ha desaparegut del cel i la terra. La història es va coneixent. Increïble. Sorpresa. Inaudit. <https://www.naciodigital.cat/noticia/224197/novell-reunir-papa-francesc-abans-de-renunciar>) Torna el bumerang Verdaguer: dimonis, exorcisme, dones... Cinema i pirotècnia. Però, potser el camí de la realitat és el que marca Sor Lucía Caram (https://www.religiondigital.org/sintonia_cordial/Sor-Lucia-caso-Novell-homosexual-terapias-papa-francisco_7_2375532425.html) i tot és més complex. Segur. Paraula de Déu terrenal. Continuem preguntant.

El Papa i Novell ens diuen què està passant a Catalunya i a l'Església catalana. Entre externalitzar els serveis d'un país i perdre l'oremus, el cap. Som carn picada espiritual i això no té res a veure amb creure amb Déu o amb el diable. Mirin el mapa. Ja ho van intentar el 2019. Quan l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol, feia 75 i havia de plegar. No ho van aconseguir. Però el 2021 2021 li toca jubilar-se al bisbe de Girona. El 2022 al de Sant Feliu. El 2023 al de Lleida. El 2024 al d'Urgell... No volen Bisbes catalans. No volen Església catalana. No volen Catalunya. Qui creuen que els substituiran? El nacionalcatolicisme espanyol. Com es van desmantellar les Caixes catalanes (i quantes coses més?) s'està desmuntant l'Església catalana. Una altra peça. Primer el cos: les obres d'art de Sixena, la Franja de Ponent... (<https://www.naciodigital.cat/opinio/21120/parlara-omella-sixena-franja>) Després l'ànima. El Papa CEO del missatge oficial i Novell com a símbol de no tocar ni quarts ni hores, però sí d'altres coses. Parlen a fora, ens expliquen els altres i aquí, a callar, emmudir, mutis. Catalunya ja no creu en ella mateixa? No és la religió una metàfora del que passa políticament, lingüísticament, culturalment, espiritualment? Preguem.

Només ens queda la religió de Francesc Pujols. La "religió catalana" inventada per ell. Suma raó i esperit. Com una olla de cigrons ho remena tot perquè així descobrim qui som: com un acte de fe. Els catalans, com diu Déu Pujols, busquem la veritat, la realitat: ens busquem. Com Carles Cardó, Canonge de Barcelona exiliat durant la Guerra. Perseguit per uns i pels altres. I representant d'aquella Església catalana que va dir no a Franco i al nacionalcatolicisme. Com deia Cardó a la seva pregària: "Fes-me dir més que mai la veritat quan és inversemblant o escandalosa...". També deia sense embuts i sense pecats de cap mena que "La independència no es demana, sinó que es proclama i es defensa". Tot això ho pot subscriure un fidel, un infidel, un

ateu, un català, un moçambiquès, un calamar, un carquinyoli... Perquè potser el desmantellament i l'ensorrament de l'Església catalana -com tantes coses d'aquest país- és un rèquiem perquè en aquest país no quedi ni Déu.